

Sygn. akt I UK 56/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o emeryturę pomostową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania J. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. o emeryturę pomostową – oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 21 listopada 2012 r., oddalającego odwołanie J. W. od decyzji organu rentowego z dnia 29 czerwca 2012 r., odmawiającej odwołującemu przyznania prawa do emerytury pomostowej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na pierwszej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. i zarzucono niewłaściwe zastosowanie art. 4 w związku z art. 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) oparto na przyczynie przyjęcia skargi określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Wskazano, że „charakter wykonywanych prac przez ubezpieczonego nie jest sporny, lecz Sąd I jak i drugiej instancji niezasadnie zastosował przepis normy prawnej do ustalonego stanu faktycznego. Sposób wykonywania prac oraz konieczność zachowania dużej sprawności psychofizycznej podczas ich wykonywania oraz ryzyko dla ubezpieczonego i innych osób oraz groźba wywołania poważnych następstw w wypadku nienależytego wykonania tych prac na skutek utraty zdolności psychofizycznych w miarę starzenia się wykonującego prace jednoznacznie wskazuje na konieczność zakwalifikowania tych prac jako spełniających dyspozycje art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z powołaniem się na przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista

zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje. Zasadnicza wadliwość uzasadnienia wniosku o przyjęcie rozpoznawanej skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na tym, że autor skargi swoje twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże z przepisem art. 3 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych; nie zarzuca natomiast naruszenia powołanego wyżej przepisu w ramach materialnoprawnej podstawy skargi (por. art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Stosownie zaś do treści przepisu art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozagę nieważność postępowania.

Ponadto nie można się zgodzić ze skarżącym, że rodzaj wykonywanej przez niego pracy oraz sposób wykonywania prac, przy konieczności zachowania dużej sprawności psychofizycznej, jednoznacznie wskazuje na konieczność zakwalifikowania tych prac jako spełniających dyspozycje art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Przeciwnie – subsumpcja dokonana przez Sąd w zaskarżonym wyroku nie wywołuje kontrowersji, które mogłyby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.